

(המשך מעמוד 9)

אבל אם הם אמורים להכין את ה תוכניות, מדוע הם לא מבינים אותן? מבחינה היפותטית צריך להפנות את הטענה הזאת רק לבעליהבית בהקשר הצבאי. אך מאחר ולבעליהבית הצבאי יש גם ממונה אחר, והוא שהורה להכין את התוכנית, הוא האחראי בדרג המדיני.

טענה נוספת שהועלתה בהקשר לאירועיהגלשנים קישרה בין נורמות חברתיות להתנהגות הצבא.

אין זה נכון להקיש מסיטואציה כללית למיקר רה פרטי. כמו שאייאפשר לגזור מהעיקרון הכולל של שלמותהמולדת את התוכנית להגנה על רמתהגולן, כך, מהבעיות החברתיות והלאומיות של המדינה, אייאפשר לגזור כלליהתנהגות לצבא.

אבל אם בחברה הישראלית לא קיימת מיקצועיות, מדוע שתהיה קיימת בצבא?

צה"ל הוא צבא מיקצועי המורכב מאנשיקבע וחובה. אז למה ההקבלה הזאת. הצבא פועל לפי

עם חילופי הרמטכ"לים, היתה ציפייה לשינוי, ויתכן שפה החמצונו'

חוק ויש בו מישמעת. ובכלל, יש המון טענות מצחיקות — אנחנו מחפשים קונסנזוס בחברה פלורליסטית. אני לא מכיר קונסנזוס באף מדינה דמוקרטית, ואני לא מאמין שבהעדרו של קונסנזוס כזה אפשר להצדיק מחללים צבאייםמדיניים.

אני לא בטוח שבכלל צריך קונסנזוס. לדעתי מה שחסר אצלנו זה מנהיגות בדרג המדיני ומיקצועיות בדרג הצבאי. חוץ מזה יש

ענת סרנסקי, העולם הזה

אין כזה משום הצדקה לתיפקוד לאינכונ. אנשים הם לא מכונות.

הם בניאדם, לכן הרברים האלה תורמים, אולי, להרגשה לא טובה, אבל יש הבדל בין שני הרברים — בין הרגשה לא טובה, לבין חוסר מיקצועיות.

ב-1948 היו בארץ מתחם חוקים בין אלה ש' הואשמו שאינם תורמים מספיק למאמץ, היו גם ליקויייתפקוד צבאיים מובהקים שאין היום כל מחלוקת לגביהם. המצרים, למשל, זרקו פצצות מעל התחנההמרכזית של תל-אביב.

היום מחפשים תיווצים. אבירייהמטה הכללי מתחמקים מאחריות, ולא פעם אחת, אלא לאורך זמן, בעיקבות.

אתה רוצה לומר שגם אלוף פיקוד

צבאיים אחראי הרמטכ"ל ופיקודיו, ולבעיות בביטחון הלאומי אחראי הדרג המדיני. ואם תבחי את בעיית האחריות והסמכות בממשלת-האחדות הלאומית, את עלולה, למרבה הצער, לגלות סיטר אציה רומה לזו החוגגת במטכ"ל. ראשהממשלה וממלא מקומו משחקים פינג-פונג ומתחלפים רק במיגרשים. איפה הסמכות? איפה האחריות? לא ידוע. איפה אנחנו? במים.

ואת זה ניתן למנוע? זו לא מילחמת גרילה.

אז איך אתה מסביר את העובדה שארבעה בחורים צעירים, שאינם קשור רים לשום גוף, מחליטים יום אחד לחטוף אוטובוס שנוסע מתל-אביב לאשקלון? אי שבהר, שלומד לטוס, מחליט לקחת

מראויין וולד

אני לא נוהג מסה שאני רואה וקורא'

הדרום, למשל, אחראי למה שנעשה ביי מים האלה בעזה?

הוא אחראי, לחיוב ולשלילה, למה שקורה במרחב הטריטוריאלי של פיקוד-הדרום. יש לו נסיבות מקלות מכיוון שמה שקורה בעזה הוא תולדה ישירה של מיסטר-הכיבוש. יש לו נסיבות מקלות של סטטוס-קו. אז מה, בגלל זה הוא לא אמור לבצע את חובתו ולממש את סמכותו ואחר ריותו?

זאת אומרת שהוא צריך לעוף אם יש שם פשלות? תלוי. אם את קוראת פשלה לדברים המסורים לאחריותו, בוודאי, אבל אני לא יודע מה היה שם, אני לא הייתי שם.

נניח שאנחנו ניזונים מהתיקשור' רת. זה לא תחליף לבריקה של גורמים מוסמכים. כדאי שהביקות לא ימרחו שבועות ואולי חוד- שים.

למשל אילו התחקירים אחרי מילחמת ששת-הימים ויום-הכיפורים היו מושלמים, אפילו אחרי כמה שנים, היינו חוסכים את התחקירים שלא נעשו אחרי מילחמת 1982.

אבל בעזה זו מילחמת גרילה. אני לא יודע, לא הייתי שם באחרונה. אבל אתה צופה בטלוויזיה וקורא עיתונים.

ואני לא נהנה ממה שאני רואה וקורא. וזו מילחמת גרילה? הסכמתי שברקע עומד מיסטר-כיבוש. אני לא חושב שזו מילחמת גרילה, הם לא יודעים, למזל-נו, לעשות מילחמת גרילה.

אבל זו הכוונה? אני חוזר ואומר שמה שקורה בשטחים זו תול-דה של מיסטר-כיבוש. זה סטטוס-קו פוליטי, שמנסים להגן עליו בכל מחיר, ורואים בו ערך בפני עצמו. זה אותו חולי שראשיתו ב-1967, ושי גרם, בין היתר, להיעלמות מושגים כמו עבודה עברית מהמפה, והוא יביא את ישראל להיות רר-דויה בעוד מיספר שנים.

והגלשנים, זו לא מילחמת גרילה? מבחינה מיקצועית זו עדיין לא מילחמת גר-יה, אבל לא אתפלא אם פעם נביא גם את זה על עצמנו.

האם אפשר בכלל להילחם בסוג כזה של מילחמה? לי נרמה שאנחנו עושים כל מאמץ להביא את זה עלינו, ולכן אני מתרה באלה שמנסים להטביע את המדינה.

מי אלה? אלה שאחראים לביטחון. ובמישור הזה מוביל הדרג המדיני, ולא הדרג הצבאי. למחללים

היה לגלות ציפיות לשינוי כזה גם בציבור וגם בצה"ל. יתכן שפה החמצנו.

אתה חושב שהרמטכ"ל החמיני? אנתנו החמצנו. זה לא צבא של הרמטכ"ל. נרמה לי שמה שמצופה מהדרג המדיני הוא שייפתח תפיסת-ביטחון, שתתמודד עם שינויי המגמה שחלו במיוחדהיתיכון. מאז שבגוריון פיתח את הדוקטרינה של הגנהאופרטיבית והתקפה-טקטית לא חל כל שינוי. איאפשר לפתור את בעיות הביטחון של ישראל בפיתרון צבאי צר. הפיתרון חייב להיות מדיני ואכטתו צבאית, לא להיפך.

יש לצבא סיכוי? בוודאי שיש סיכוי. אחרי מילחמת יום-הכי-פורים תיקנו מחללים בוליאוויר, וראה התו-צאות הנהדרות ב-1982. בסוף שנות ה-60 למד חליהים שטיל וחצי מורידים משחתת למצולות.

ב-1973, עם כלים קטנים, מיקצועיות ותושיה, הציל חיליהים את הכבוד האבוד של שתי הוד רועות האחרות. אחרי מילחמת העצמאות, הו-כיחה פעולת-תגמול בצפון, שכוחות-היבשה של צה"ל לא הכייהכי, ואז בנה אריק שרון את יחידה 101, ועשה רפורמה בכוחות-היבשה של צה"ל ואן, תודה לאל, הגענו להישגים הצבאיים של מיל-חמת ששת-הימים.

הפיתרון חייב להיות מדיני ואכטתו צבאית, לא להיפך.

יש לצבא סיכוי? בוודאי שיש סיכוי. אחרי מילחמת יום-הכי-פורים תיקנו מחללים בוליאוויר, וראה התו-צאות הנהדרות ב-1982. בסוף שנות ה-60 למד חליהים שטיל וחצי מורידים משחתת למצולות.

ב-1973, עם כלים קטנים, מיקצועיות ותושיה, הציל חיליהים את הכבוד האבוד של שתי הוד רועות האחרות. אחרי מילחמת העצמאות, הו-כיחה פעולת-תגמול בצפון, שכוחות-היבשה של צה"ל לא הכייהכי, ואז בנה אריק שרון את יחידה 101, ועשה רפורמה בכוחות-היבשה של צה"ל ואן, תודה לאל, הגענו להישגים הצבאיים של מיל-חמת ששת-הימים.

הפיתרון חייב להיות מדיני ואכטתו צבאית, לא להיפך.

יש לצבא סיכוי? בוודאי שיש סיכוי. אחרי מילחמת יום-הכי-פורים תיקנו מחללים בוליאוויר, וראה התו-צאות הנהדרות ב-1982. בסוף שנות ה-60 למד חליהים שטיל וחצי מורידים משחתת למצולות.

ב-1973, עם כלים קטנים, מיקצועיות ותושיה, הציל חיליהים את הכבוד האבוד של שתי הוד רועות האחרות. אחרי מילחמת העצמאות, הו-כיחה פעולת-תגמול בצפון, שכוחות-היבשה של צה"ל לא הכייהכי, ואז בנה אריק שרון את יחידה 101, ועשה רפורמה בכוחות-היבשה של צה"ל ואן, תודה לאל, הגענו להישגים הצבאיים של מיל-חמת ששת-הימים.

הפיתרון חייב להיות מדיני ואכטתו צבאית, לא להיפך.

יש לצבא סיכוי? בוודאי שיש סיכוי. אחרי מילחמת יום-הכי-פורים תיקנו מחללים בוליאוויר, וראה התו-צאות הנהדרות ב-1982. בסוף שנות ה-60 למד חליהים שטיל וחצי מורידים משחתת למצולות.

ב-1973, עם כלים קטנים, מיקצועיות ותושיה, הציל חיליהים את הכבוד האבוד של שתי הוד רועות האחרות. אחרי מילחמת העצמאות, הו-כיחה פעולת-תגמול בצפון, שכוחות-היבשה של צה"ל לא הכייהכי, ואז בנה אריק שרון את יחידה 101, ועשה רפורמה בכוחות-היבשה של צה"ל ואן, תודה לאל, הגענו להישגים הצבאיים של מיל-חמת ששת-הימים.

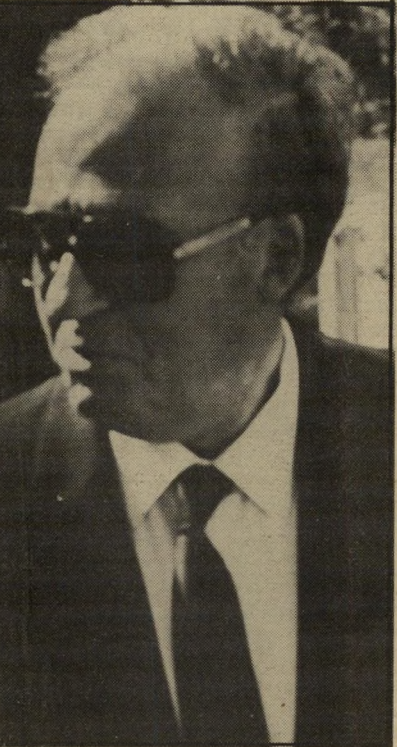
הפיתרון חייב להיות מדיני ואכטתו צבאית, לא להיפך.

יש לצבא סיכוי? בוודאי שיש סיכוי. אחרי מילחמת יום-הכי-פורים תיקנו מחללים בוליאוויר, וראה התו-צאות הנהדרות ב-1982. בסוף שנות ה-60 למד חליהים שטיל וחצי מורידים משחתת למצולות.

זה את

את התאריך של השימוע בענייניו של ח"כ גידעון גדות לא ישכח יוסף חריש, היועץ המישפטי לממשלה, לעולם: 18.8.87. זה היה הערב שלפני היום שבו התמוטטה יהודית, אשתו, ולקחה באירוע מוחי, שממנו לא שבה לאיתנה עד עצם היום הזה.

מצידו, כל המדינה יכולה לעלות עלי. אני

יועץ חריש ויחר על הנוח שריר

כבר רגיל... אמר לי יוסף חריש, אחרי שהחליט שלא להעמיד לדין את חבריהכנסת מיכה רייטר וגידעון גדות ואנשיהתיקשורת ניסים מישעל וישראל סגל.

ההחלטה עוררה גל חדש של ביקורת נגד היועץ המושמץ ביותר בתולדות המדינה.

יש כמה שאוהבים לשנוא אותי... הפטיר.

חריש אינו מעוניין להתראיין, להגן על הח' לטתו בעניין "תיק אלבין" ולהתפלמס עם מקט-רגיו. בשיחות פרטיות קבל השבוע: "בכל הודמ' נות עולים עלי' ולולא אני, ארון ויליאם נקש היה מוסגר? ולולא אני, ועדת-לנראו (שחקרה את שי-טות השב"כ) היתה קמה? אני הוא זה שתבעתי את הקמת הוועדה הזאת!"

זה גמר אותה!

חריש התמודד, כמעט לכוו, עם הטרגדיה האי-שית שפקדה אותו, ועם ההתקפות עליו בכל החזיתות. הוא היה צריך להחליט בענייניו של גדות, בעת שהבטאות פומבית של גדות הכי עיסה אותו יותר מכל.

הח"כ אמר בראיון שהוא ממתין בקוצר-רוח לשוכבו של חריש ו...אשתו עורכת-הדין' מחופשה בחו"ל. זמן קצר אחרי ששב הזוג חריש מחו"ל, חלתה, אשתי עורכת-הדין. אז מה יש אם למישהו יש אשה שהיא עורכת-דין? מה לא בסדר בזה?"

התלונן חריש.

עד עצם היום הזה הוא זועם על גדות.

חריש נאלץ לטפל בעניינים של גדות והאחרים הקשורים ב"תיק אלבין" ובסוגיות אחרות, כשהוא